

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **N. T. K. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2016, čj. MV-101318-7/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 8. 2017, čj. 30 A 165/2016-48, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra dne 16. 1. 2016 rozhodnutím čj. OAM-3163-15/ZR-2015 zrušilo povolení žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) k trvalému pobytu, a to z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Odvolání stěžovatelky žalovaná zamítla pro opožděnost, neboť rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo stěžovatelce doručeno dne 1. 2. 2016 fikcí podle § 24 odst. 1 s. ř. a odvolání stěžovatelka podala až dne 16. 5. 2016.

[2] Žalobu stěžovatelky zamítl krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem označeným v záhlaví. Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, s níž spojila návrh na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud ji usnesením ze dne 19. 9. 2017, čj. 10 Azs 281/2017-9, vyzval k doplnění blanketního návrhu. Stěžovatelka následně v doplnění uvedla, že nad veřejným zájmem na realizaci pravomocného rozhodnutí převažuje zájem na nezasahování do jejího osobního a rodinného života. Stěžovatelka má na území České republiky vybudováno veškeré zázemí a nepřiznání odkladného účinku a povinnost vycestovat by představovala výrazný zásah do jejího soukromého a rodinného života. Stěžovatelka dále odkázala na rozhodnutí NSS ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, a ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, a rozsáhle z nich citovala.

[3] Žalovaná se k návrhu na odkladný účinek nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek, NSS jej však může na návrh přiznat. Použije přitom přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., dle kterého lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon*

nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze.

[5] Institut odkladného účinku je institut mimořádné povahy. Jedná se o výjimku ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s. a k jeho využití musí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že v jeho případě nastala mimořádná situace, která vyžaduje, aby byly účinky pravomocného rozhodnutí odloženy.

[6] Stěžovatelka ve svém návrhu uvedla pouze ve zcela obecné rovině, že nepřiznání odkladného účinku zasáhne do jejího práva na spravedlivý proces a že bude narušen její rodinný a osobní život. Stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní skutečnosti dokládající jí tvrzenou nepoměrně větší újmu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že není jeho povinností za stěžovatelku dohledávat či dokonce domýšlet informace, které by teoreticky mohly být relevantní pro přiznání odkladného účinku. Pokud proto stěžovatelka v doplnění návrhu na odkladný účinek nejprve uvedla, že „v jejím **konkrétním** případě, její zájem na spravedlivý proces a zájem na nezasahování do jejího osobního a rodinného života, nad zájmem veřejným převažuje“ (zvýraznění NSS) a následně neposkytla žádná individualizovaná tvrzení a konkrétní skutečnosti vztahující se k jejímu případu, nejsou tvrzení dostatečná. Naopak s ohledem na to, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatelky byla skutečnost, že se na území České republiky nezdržovala po dobu více než 6 let, nelze přisvědčit zcela obecnému tvrzení stěžovatelky, že by opuštění území České republiky mělo znamenat narušení jejího rodinného a osobního života.

[7] Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že s ohledem na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku ke svému rozhodnutí vždy potřebuje znát konkrétní individuální skutečnosti, pro které stěžovatel o odkladný účinek žádá. Pokud by NSS uznal za dostačující pro přiznání odkladného účinku obecná tvrzení, která vznáší stěžovatelka v této věci, popřel by tím výjimečnou povahu institutu odkladného účinku. V takovém případě by se totiž přiznávání odkladného účinku stalo pouhou formalitou, což zjevně nebyl záměr zákonodárce.

[8] Stěžovatelka velmi obecně formulovala i své tvrzení o právu na spravedlivý proces a komplikacích při hájení práv v soudním řízení. Nejvyšší správní soud si je vědom své judikatury v oblasti cizineckého práva. Nicméně v usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, na které odkazuje i stěžovatelka byla předmětem posouzení kvalitativně odlišná situace od nyní projednávané věci, neboť stěžovatel byl osobou, která měla zakázaný pobyt v celém schengenském prostoru, a zároveň mu svědčily konkrétní skutečnosti týkající se jeho rodiny (těhotné manželky a dítěte) žijící v České republice, které v návrhu na odkladný účinek řádně tvrdil.

[9] Situace stěžovatelky je odlišná, neboť cizinec se po zrušení povolení k trvalému pobytu jednak nepovažuje za nežádoucí osobu (srov. § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), a jednak nemá povinnost opustit EU ani schengenský prostor, nýbrž jen území České republiky (srov. § 77 odst. 3 ve spojení s § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Účast

pokračování

stěžovatele na projednávání jím podané žaloby (příp. kasační stížnosti) je možno řešit vydáním pobytového oprávnění, např. udělením krátkodobého víza podle vízového kodexu [viz nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex)] (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2016, IV. ÚS 2812/16).

[10] Nejvyšší správní soud zároveň upozorňuje, že podle jeho aktuální judikatury není tvrzení o nutnosti osobní přítomnosti cizince na území České republiky po dobu soudního řízení samo o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ani v případě soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění (viz usnesení NSS ze dne 5. 10. 2017, čj. 2 Azs 273/2017-19). Tomu odpovídá i současná právní úprava v zákoně o pobytu cizinců, do kterého bylo zákonem č. 222/2017 Sb. přidán mj. § 172a umožňující zajištění přítomnosti cizince v soudním řízení prostřednictvím videokonferenčního zařízení. Za takové situace není obecné tvrzení stěžovatelky o zásahu do práva na spravedlivý proces důvodem pro přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti.

[11] V případě stěžovatelky tedy nebyla osvědčena existence ojedinělých okolností, které by opodstatňovaly výjimečné řešení její situace, a které jsou potřebné pro naplnění podmínky pro přiznání odkladného účinku. Jelikož nebyla splněna první podmínka pro přiznání odkladného účinku, otázku rozporu s veřejným zájmem již NSS nezkoumal.

[12] Rozhodnutím o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu